

Sygn. akt II C 325/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny, w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia S.R. A. M.

Protokolant: sek. sąd. A. Z.

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.

przeciwko M. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt II C 325/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 lutego 2019 roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od M. G. kwoty 704,78 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego żądania strona powodowa wskazała, że w dniu 30 stycznia 2018 roku pozwana zawarła umowę pożyczki, na podstawie której otrzymała określoną kwotę pieniędzy. Pozwana nie dotrzymała warunków umowy. W dniu 20 września 2018 roku powód zawarł z D. W. OU umowę cesji, na mocy której przejął prawa do wierzytelności wobec pozwanej z tytułu umowy pożyczki (pozew k. 3-6).

Pozwana nie stawiała się na termin rozprawy, nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie (okoliczność bezsporna, a nadto protokół rozprawy z 6 sierpnia 2019 roku k. 27).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana zawarła w dniu 30 stycznia 2018 roku z (...) Sp. z o.o., umowę pożyczki o numerze (...) (okoliczność bezsporna, a nadto pismo k. 16).

W dniu 20 września 2018 roku została zawarta, pomiędzy powodem jako cesjonariuszem a D. W. OU w T. (Estonia) jako cedentem, umowa przelewu wierzytelności przysługujących zbywcy - według oświadczenia zbywcy zawartego w umowie - od następujących pożyczkodawców: (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., P. sp.

z o.o., (...) sp. z o.o. SKA (§2 ust. 1b umowy). W §2 ust. 1b A)- E) wymieniono oznaczenia (poprzez wskazanie numerów umów) umów cesji zawartych pomiędzy poszczególnymi pożyczkodawcami a D. W. OU w T. (Estonia) (umowa cesji k. 11- 14).

W wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy przelewu znajdują się jedynie: imię, nazwisko, adres i pesel pozwanej, jej numer klienta ((...)), data zawarcia umowy (30.01.2018 r), a także składniki długu (wyciąg k. 15).

W wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr S/260/6/ (...) z 15.02.2019 r stwierdzono, że powód nabył 20 września 2018 roku od D. W. OU wierzytelność przysługującą wobec pozwanej, wynikającą z umowy nr (...) w łącznej kwocie 704,78 zł (wyciąg k. 10).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony z tym zastrzeżeniem, iż czyniąc ustalenia na podstawie kopii dokumentów Sąd miał na względzie dyspozycję art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie zostały spełnione wszystkie warunki do wydania wyroku zaocznego w sprawie, zgodnie bowiem z art. 339 k.p.c. jeżeli strona pozwana nie stawiła się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. Pozwana nie ustosunkowała się do treści pozwu, nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiła się na terminie rozprawy, zaś okoliczności podniesione w pozwie nie budziły wątpliwości Sądu.

Odnosząc się z kolei do merytorycznej zasadności powództwa, Sąd uznał, że nie zasługuje ono na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód jako nabywca wierzytelności, wywodzi swoje roszczenie z umowy pożyczki zawartej w dniu 30 stycznia 2018 roku przez pozwaną z (...) Sp. z o.o.,

Stosownie do treści art. 509 § 1 k.c., wierzyciel (cedent) może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa przelewu może zostać zawarta w dowolnej formie, lecz jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony (art. 511 k.c.). Skutkiem przelewu wierzytelności jest zmiana wierzyciela przy jednoczesnym zachowaniu dotychczasowego kształtu zobowiązania. W świetle przepisu art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że aby wierzytelność mogła stać się przedmiotem rozporządzenia, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana. Przede wszystkim powinien być wyraźnie określony stosunek zobowiązaniowy, którego elementem jest zbywana wierzytelność - chodzi głównie o oznaczenie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Wskazane elementy muszą być oznaczone bądź przynajmniej oznaczalne już w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność, do chwili zaś przejścia wierzytelności

z majątku zbywcy do majątku nabywcy powinno nastąpić wyczerpujące sprecyzowanie również pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w którego ramach istnieje zbywana wierzytelność (tak między innymi „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Edward Gniewka, prof. dr hab. Piotra Machnikowskiego, 2013 rok, „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztof Pietrzykowski, 2011 rok, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1999 roku, III CKN 423/98, Biuletyn Sądu Najwyższego 2000 rok, Nr 1, s. 11).

Transponując powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzycielność w stosunku do M. G. wynikająca z umowy pożyczki o numerze (...)

w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie udowodnił,

że skutecznie nabył wierzycielność względem pozwanej od D. W. OU w T. (Estonia) wobec nie wykazania, że podmiot ten zawarł w dniu 30 stycznia 2018 roku

z pozwanym umowę pożyczki. Strona powodowa nie złożyła umowy pożyczki o numerze (...), nie wskazała również w uzasadnieniu pozwu kto był pierwotnym wierzycielem wobec pozwanej. Powód poprzestał wyłącznie na złożeniu umowy cesji wierzycielności dokonanej przez D. W. OU w T. (Estonia) na rzecz powoda, która jednak w żaden sposób nie dowodzi, iż zbywca wierzycielności udzielił pozwanej pożyczki lub rzeczywiście nabył wierzycielność wcześniej od pożyczkodawcy - (...) Sp. z o.o.,. Co więcej,

w załączonej do pozwu umowie cesji wierzycielności w ramach transakcji sekurytyzacji, zawartej pomiędzy powodem, a D. W. OU w T. (Estonia) strony zgodnie wskazały, że pod pojęciem pierwotnego pożyczkodawcy należy rozumieć (...) Sp. z o.o. Powyższe jednoznacznie wskazuje, że umowę pożyczki o numerze (...) zawarł

z pozwaną nie D. W. OU w T. (Estonia), a (...) Sp. z o.o. Tymczasem strona powodowa nie złożyła umowy cesji wierzycielności zawartej pomiędzy (...) Sp. z o.o. a D. W. OU w T. (Estonia). W konsekwencji, czego w ocenie Sądu, strona powodowa, reprezentowana w toku postępowania sądowego przez profesjonalnego pełnomocnika nie wykazała, że nabyła wierzycielność względem pozwanej, a tym samym nie wykazała swojej legitymacji czynnej, co skutkuje oddaleniem powództwa. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż złożony do akt sprawy wyciąg z ksiąg rachunkowych prowadzonych przez powoda, będącego funduszem sekurytyzacyjnym, stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., a zatem stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (tj. Dz.U. z 2014 r. poz. 157) wprost przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Zgodzić się należy

z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzycielność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzycielności). Dokumenty te potwierdzają, więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzycielności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzycielności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzycielności. Wskazane okoliczności powinny zostać wykazane odpowiednimi dowodami przez stronę powodową (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. I ACA 824/14). W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała skuteczności dokonanej cesji wierzycielności, bowiem nie przedłożyła żadnego dowodu na podstawie którego możliwym byłoby zweryfikowanie cesji wierzycielności przez (...) Sp. z o.o. na rzecz powoda, o czym mowa powyżej.

Zasadności żądania pozwu nie dowodzi również załączona przez powoda umowa

z dnia 20 września 2017 roku o przelew wierzycielności zawarta pomiędzy powodem a D. W. OU w T. (Estonia) wraz z załącznikiem. Tego rodzaju dokumenty nie mogą stanowić i nie stanowią dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej (tak co do zasady jak i co do wysokości). Podobnie jak w przypadku wyciągu z ksiąg rachunkowych są to dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca (pierwotny wierzyciel) i nabywca złożyli oświadczenie nimi objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił przedmiotowe powództwo, orzekając jak w sentencji.